

voor en na

10 JAAR JONGER IN 3 UUR

De *light* facelift

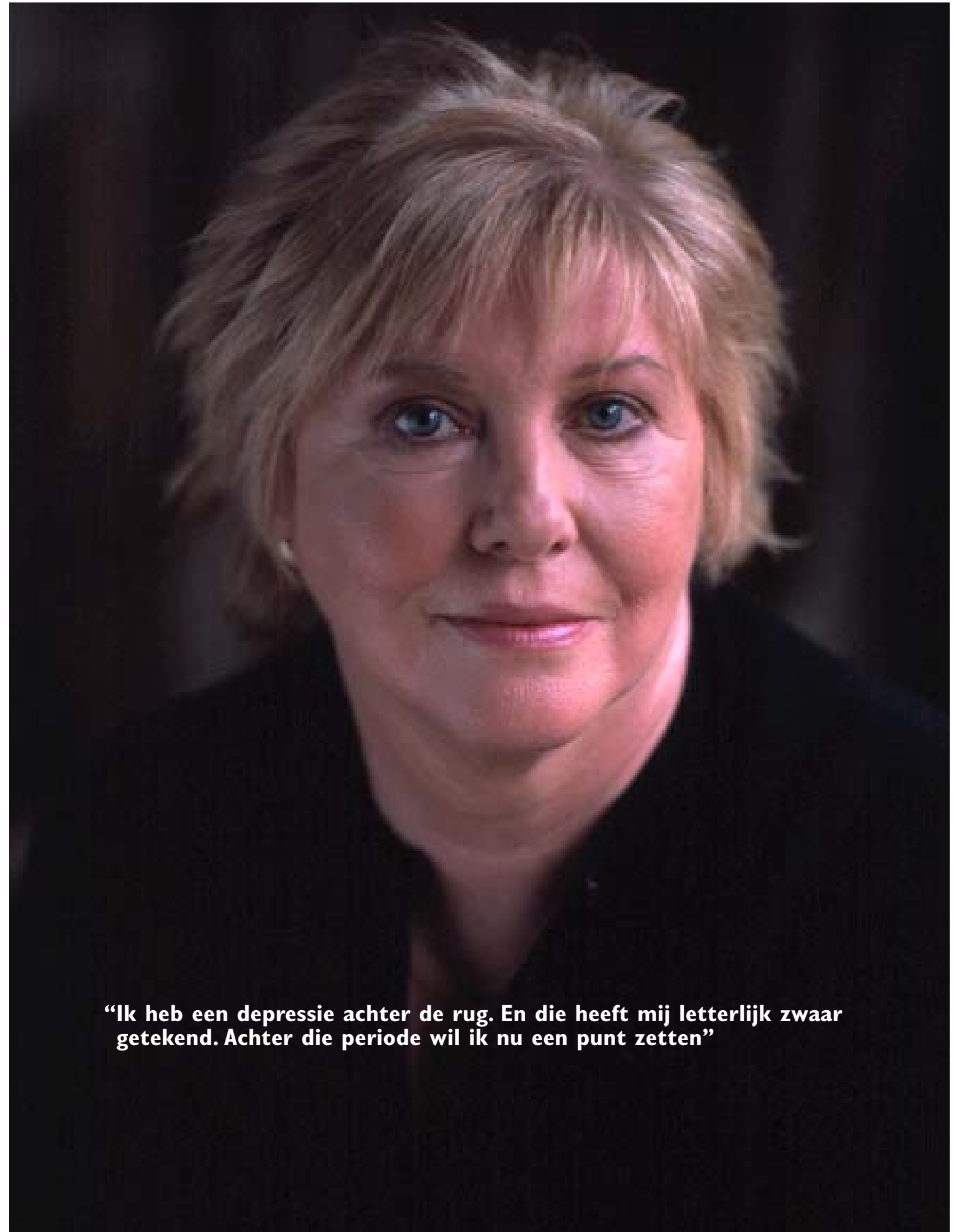
MACS is een nieuwe facelift-techniek waarbij alleen plaatselijke verdoving nodig is. In ons land is het succes enorm. Terecht? Wij volgden de operatie van Mireille.

27 oktober, twee dagen voor de operatie

“Nog een kopje koffie?” Terwijl ze me een koekje toestopt, taterd Mireille lustig over enige zoon Kurt die een bedrijfje heeft. We zitten aan tafel in de klassieke woonkamer van een net rijhuis in Gent. Als deze vrouw nerveus is voor de ingreep overmorgen, dan is dat nergens aan te merken. “Ach, ik heb het zo vaak gezien op televisie, ik weet dat ik er als een monster zal uitzien, vlak na de operatie. Maar dat zijn de klassieke facelifts. Wat ik onderga, zou minder belastend moeten zijn. Maar ik ben op het ergste voorbereid. ‘Hovaardij doet pijn lijden’, zei mijn moeder altijd. Ik zal dan maar lijden. Ik zal er opgezwollen uitzien. En de eerste dagen zal ik moeilijk kunnen slapen omdat alles dan gaat trekken, maar daar kan ik pijnstillers voor krijgen. Volgens de dokter zal ik na twee weken al op straat kunnen. Mijn man is met pen-

sioen, hij zal me die twee weken moeten verzorgen. Hij steunt me gelukkig en blijft er in feite erg rustig bij. Ikzelf ben ook nergens bang voor. Hoewel, voor de injecties misschien, daar hou ik niet van.” Mireille verdwijnt even naar de badkamer en keert terug met twee potjes. “Het enige wat de dokter me gevraagd heeft, is om nu al enkele dagen arnica-korreltjes te slikken. Da’s een homeopathisch middel tegen blauwe plekken, wonden zouden er sneller mee genezen. En op mijn bovenlip smeer ik ook alvast zalf, zodat er geen korsten zouden op komen.” Ik vraag me af hoe lang ze dan al met het idee rondloopt om dit te doen. “Zeven jaar geleden, toen ik vijftig werd, wou ik het eigenlijk al. Maar we hebben een financiële tegenslag gehad en het is uitgesteld geraakt. Maar nu mijn man met pensioen is, doen we weer meer dingen die we altijd hadden willen doen. En dit hoort daarbij. Het begon met wal-

len onder mijn ogen, dat gaf mijn gezicht een heel vermoeide indruk. En dan waren er de rimpels op mijn lip en de uitgezakte kin en in een paar jaar tijd zie ik eruit als een oud vrouwtje, moe en versleten. Mensen vragen me of ik oververmoeid ben en als ik in de spiegel kijk, denk ik: maar ik voel me vanbinnen toch helemaal niet zo oud als ik er vanbuiten uitzie? Dus ja, het is een investering in mezelf om me beter te voelen in mijn vel. In feite om mijn vel aan te passen aan hoe ik me voel. Ik verwacht en wil ook niet dat ik er 20 jaar jonger zal uitzien, dat zou niet passen bij de rest van mijn lijf. Maar met de jaren die ik win, wil ik wel toekomen tot ik naar het hiernamaals ga.” Bij het afscheid wens ik Mireille nog veel moed. “Eigenlijk vind ik het wel spannend”, stelt ze me gerust. “Het is zoals wanneer je een jurk laat maken en je fantaseert over hoe het er uiteindelijk zal uitzien.”

“Ik heb een depressie achter de rug. En die heeft mij letterlijk zwaar getekend. Achter die periode wil ik nu een punt zetten”

“Ja, het is een investering in mezelf om me beter te voelen in mijn vel. In feite om mijn vel aan te passen aan hoe ik me voel”

29 oktober, D-day

Kort na de middag. Zoon Kurt brengt Mireille met zijn wagen naar de dokterspraktijk. Al voelt ze de zenuwen in haar maag, haar gevoel voor humor krijgen ze niet klein. “Ik ben het proefkonijn van mijn vriendenkring. Mijn vriendinnen hangen aan de telefoon. Ze zijn zo enthousiast als ze horen wat ik van plan ben. Ah ja, als het met mij meevalt, kiezen ze misschien zelf wel voor zo'n verjongingskuur.” Een halve dag later stapt ze weer in de wagen, we vangen een blik op van een mummie met kleren aan. Haar hele gezicht is grondig ingepakt met ijs en windels errond en uit haar keel steken twee buisjes om haar kin te draineren. Praten kan ze bijna niet omdat haar kaken gezwollen en stijf zijn, haar ogen zijn zo dik dat ze er nog amper door ziet.

31 oktober, de eerste glimp

Aan de telefoon klinkt Mireille al even moedig als een week geleden. “Het viel allemaal best mee. Toen ik mezelf zag nog voor ik in-

gepakt werd, schrok ik wel even van de zwellingen en de rode plekken, ik zag eruit alsof ik een serieus pak rammel had gekregen. Vooral mijn bovenlip was als rauw vlees. Maar het viel me ook meteen op dat de vorm van mijn gezicht al helemaal anders is, ik was direct tevreden met het resultaat. En ik zag nergens blauwe plekken, dat zou dankzij die arnica zijn die ik nu nog enkele dagen neem. Voor de rest moet ik niets van medicatie slikken. Ik heb eergisteravond één pijnstiller genomen om het uitwerken van de verdoving wat op te vangen. Maar ik heb geslapen als een roos. Vandaag zijn de zwachtels er trouwens afgegaan. Mijn huid voelt nog heel strak aan, maar versoepelt langzaam. Mijn ogen zijn al voor een groot deel ontzwollen, mijn onderkaak is niet meer zo stijf, ik kan al beter praten en een beetje met mijn kin bewegen om te eten. Je ziet heel goed dat mijn dubbele kin verdwenen is, maar je ziet ook nog de twee sneetjes die ze daarvoor gemaakt hebben en waar de

drains uitstaken. Over vier dagen mogen de draadjes eruit en zal ik mogen douchen. Ik schat dat over een week het kwaadste voorbij zal zijn.”

11 november, klaar voor de wereld

Amper twee weken na haar facelift is Mireille al bereid om een fotograaf te ontvangen. Fier kijkt ze in de lens. “Elke ochtend als ik in de spiegel kijk, zie ik een verbetering. Mijn gezicht is nog wel gezwollen en sommige van de littekens kun je nog goed zien, maar de dokter verzekert me dat zelfs dat tegen de zomer totaal zal verdwenen zijn. Pijn heb ik amper geleden, en ik ben echt niet iemand met een hoge pijndrempel. Een kind krijgen wou ik geen tweede keer meer meemaken, maar voor een operatie als deze zou ik me zo weer inschrijven. Alleen die injecties, die vind ik akelig. Het is ook vreemd om die ingreep bewust mee te maken. Je ligt op een operatietafel, de dokter staat over je →

heen gebogen met een lamp op zijn voorhoofd, en je voelt dat hij van alles doet, maar je weet niet wát. Hij begon met mijn bovenste ooglid, een sneetje net in de vouw boven mijn oogbol om daar een stukje huid weg te snijden." Mireille en ik gaan voor de spiegel staan. Ze wijst me de littekens: fijne, rode lijntjes, sommige met een korstje op, die duidelijk aan het genezen zijn. "Daarna gaf hij een sneetje onder mijn wimpers, zoog het vet eruit en naaide het weer toe. Dan kreeg ik twee spuitjes onder mijn kaak, daar kwamen twee gaatjes voor de liposuctie en die draineerpijpjes. Maar er is geen huid weggesneden. Net onder mijn haarlijn vanaf mijn oren heb ik een snee over mijn jukbeen en naar boven. Daar heeft hij door mijn kaak

een draad geweven die alle spieren van mijn kin omhoog houdt. Het voelde alsof hij er een schoenveter doortrok, dat zakt volgens mij nooit meer. Dat is zijn nieuwe techniek. Ik ben dus geen huid kwijt, ik ben niet 'gestreken', mijn gezicht behoudt zijn expressie. Ik voel wel, vlak voor mijn oor, daar is mijn huid haar veerkracht wat kwijt. Terwijl ik daar maar in zijn ogen lag te kijken, begon hij aan het ergste: de spuit om mijn bovenlip te verdoven. Bij de tandarts ben ik daar ook geen held in. Vervolgens dekte hij mijn ogen af en met een laserstraal heeft hij die plooiën boven mijn lip helemaal doen verdwijnen, volgens hem definitief. Dat was niet aangenaam. En achteraf zag mijn lip er ook niet uit. Ik heb er twee dagen collageencrème op gesmeerd, maar desondanks heeft het toch nog wel even tijd nodig om te herstellen. Ik zou het zo weer doen. Ik vraag me alleen af waarom het zoveel geld kost. Ik ken een alleenstaande dame die een lening wil aangaan voor zo'n operatie. Ze zouden zoveel mensen gelukkig kunnen maken, zich weer goed kunnen laten voelen in hun vel. Ik durf te wedden dat er veel mensen minder ziek zouden zijn."

22 december, twee maanden later

De koffie en de koekjes staan weer op tafel. Mireille ziet er goed uit. "Ik ben gisteren naar een concert geweest", vertelt ze. "En ik heb me door mijn schoondochter naar de kapper laten slepen en mijn haar een kleur en een nieuwe coupe gegeven, iets moderners. Weet je, ik kwam niet graag meer buiten. Iedereen zei dat ik erg veranderd was, er oud uitzag. Dat komt volgens mij omdat ik een depressie heb doorgemaakt na mijn vijftigste. We hebben een financiële tegenvaller gehad en hebben ons huis moeten verkopen en dat heeft mij op korte tijd enorm doen veranderen. Ik zag niets meer zitten en ging me langzaam minder verzorgen, deed niets liever dan in bed blijven liggen. Maar het tij is nu aan het keren. Ik heb weer zin om er tegenaan te gaan, ik durf mijn zorgen opzij te zetten en ik kan weer eens over mijn hart strijken en geld uitgeven. Deze operatie was daar een voorbeeld van. Hierdoor heb ik de klik gemaakt. Ik kan beter relativeren, voel me sterker. Mensen zeggen me: 'Het is net alsof je met vakantie bent geweest. Ik zie het aan je ogen'." ■

De specialist aan het woord "Het resultaat van deze operatie is stabiel en evenwaardig aan dat van een uitgebreide klassieke facelift"

Plastisch chirurg dr. Tonnard en dr. Verpaele ontwikkelden de MACS-facelift als alternatief voor de klassieke technieken.

Hoe verklaart u het succes van de plastische chirurgie?

Veel mensen zoeken een evenwicht tussen hun biologische en mentale leeftijd. Als ze in de spiegel geconfronteerd worden met iemand die er ouder uitziet dan ze zich voelen, kan dat hun hele leven overhoophalen.

Wat is dat precies, de MACS-facelift?

MACS staat voor *Minimal Access Cranial Suspension*. Met *Minimal Access* wordt verwezen naar het kleine litteken (6 à 8 cm t.o.v een litteken van 30 à 35 cm bij een klassieke facelift) en met *Cranial Suspension* naar het feit dat doorgezakte weefsels met behulp van ingenaaide draden opgehangen worden in de richting van de kruin. Met andere woorden, doorgezakte volumes worden in verticale richting verplaatst naar waar ze vroeger zaten. Op dit moment doen we deze anti-graviteitsoperatie al vier jaar met stabiele resultaten.

Wat zijn de verschillen met een gewone facelift?

Een klassieke facelift is een zware ingreep die zes tot acht uur duurt en altijd onder algemene verdoving gebeurt. De huid wordt bij deze operatie zoveel mogelijk achterwaarts aangespannen. Naast het feit dat er risico's mee verbonden zijn zoals aangezichtsverlamming en bloedingen, is het resultaat vaak onnatuurlijk doordat er een vreemde spanning ontstaat en het gelaat lichtjes afgeplat wordt. Hospitalisatie is vereist en u

moet rekenen op een herstelperiode van vier tot zes weken.

De Shortscarfacelift, zoals deze techniek ook wel eens genoemd wordt, gebeurt onder plaatselijke verdoving en duurt maximum drie uur. Nadien moet de patiënt nog een à twee uur in observatie blijven. De volgende dag gebeurt er een controle, na een week worden de draadjes eruit gehaald en na twee weken is er van de operatie vrijwel niets meer te zien. Aangezien we op het oppervlakkige deel van het gezicht werken, is de kans op een zenuwletsel bijna nihil. Het resultaat van de operatie is stabiel en evenwaardig aan dat van een uitgebreide klassieke facelift.

Hoeveel kost de ingreep?

Er zijn twee versies van de MACS-facelift. Bij de eenvoudige versie maken we gebruik van twee inwendige draden die één derde van het gelaat corrigeren, met name de hals, de wangzakjes en de neerwaartse plooiën bij de mondhoeken. Bij de uitgebreide uitvoering weven we drie draden in in het weefsel waardoor ook het middelste deel van het gelaat, inclusief de onderste oogleden, gelift wordt. In de twee gevallen doen we een bijkomende liposuctie van de halsregio. Voor de eenvoudigste ingreep betaal je minimum 3.500 euro. Dat bedrag kan oplopen tot 5.000 euro als daar een ooglidcorrectie en lasertherapie zoals het afschaven van de bovenlip bijkomen. De uitgebreide ingreep kost 4.000 euro, maar afhankelijk van de extra behandelingen kan dat wel meer worden.

Meer info: 09/269.94.94, www.coupurecentrum.be